

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: MOR VED BRØNDEN.

Citation: Aakjær, Jeppe: "MOR VED BRØNDEN.", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 133. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aakjaer02val-shoot-workid79256.pdf> (tilgået 10. maj 2021)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

MOR VED BRØNDEN.

⌘ MIN Mor var bleven gammel,
dog endnu mere svag;
langs Stuens lange Skammel
hun listed hen sin Dag.

⌘ Derude lyste Vaaren;
dens Haner alle gol;
hvidvingede Duer
sig svang i dens Sol.

⌘ Hver Morgen friske Fugle
paa Pilens lodne Gren,
mens Stæren sad og basked
paa Brøndens Vippesten.

⌘ Men Mor saa tungt mod Dagen
og den glinsende Stær;
den Vaar blev ikke hendes,
det følte hun her!

134

⌘ Den tynde Haand hun stemte
mod det smertende Bryst :
"For mig har Livet mistet
sin Fryd og sin Lyst."

⌘ De hvide Duer svinged
om det mossede Tag,
og Stærehannen jubled;
men Mor blev mere svag.

⌘ Da fødtes en Beslutning
i Hjærtets dybe Grund,
i hendes tunge Øjne
den tindred en Stund.

⌘ "Aa, daj mig ud til Brønden!
Kom, Dreng! Giv mig din Haand!"
hun ivred af sin vante,
beslutsomme Aand.

⌘ Jeg tænker vel, hun droges
af den samme Urtidskraft,
som Væld og klare Kilder
til hver en Tid har haft.

⌘ Det lidende og syge
vil staa en fattig Stund
og dulmes ved det,
som er rent og frisk og sund.

⌘ Det hvide Sand laa strentet
paa Gangens gule Sten,
hvor Solen havde prentet
sin Krins saa varm og ren.

⌘ Men foran Forstudøren
randt Lysets fulde Flod,
hun vakled ud i Strømmen
med prøvende Fod.

135

⌘ Og Gaardhanen galed
og rysted Strubens Lap,
mens Hønsene de løb
mod den Savnede omkap.

⌘ Og Duerne paa Taget,
som trukne i en Snor
de svang sig ud i Luften
til Ære for "vor Mor".

⌘ Men Moders Blik var sløvet
i syge Nætters Ve.
Der var kun eet, kun Brønden,
hun higed mod at se.

⌘ Vel sligt kan tykkes mange
kun smaat og ingenting,
men denne Brønd var Centrum,
hvor *hendes* Liv var Ring.

⌘ Og hendes Slægt og Mødre
i samme gamle Gaard
var gaaet i Kreds om Brønden
i flere hundred Aar.

⌘ Her havde de da siddet
paa den slidte Malkestol,
naar Aftentoflen trommed
og Kaalgaardsgjøgen gol.

⌘ Naar der stod Ring om Maanen,
og andre Himmeltegn
i Sky, og Tordenblaanen
gav Løfte om Regn.

⌘ Her fandt de Læ og Føde,
Hvil for den matte Krop,
her blev de, til de døde,
som Bi, der er slidt op.

* 136

⌘ Som deres *hendes* Verden, -
en Lykke ikkun tynd;
som deres *hendes* Færden
i Kredsgang om en Brønd!

⌘ Sin tynde Haand hun rakte
ud mod dens Ramme graa;
hun kunde lige magte
at lægge den derpaa.

⌘ Dybt nede mellem store,
ringsatte Kampesten
der laa den stille Kilde,
fredhellig og ren.

⌘ Et stort, tungsindigt Øje
saa oldingfjernt paa Syn;
aarhundredgammelt Mosset
hang over som Bryn.

⌘ Engang i Fortids Ælde
var Kilden tryllet frem
for siden tavs at vælde
som Midtpunkt for et Hjem.

⌘ Et Hjem, et Hjem! et fattigt

☒ Al Slægtens Graad og Klage
af Kvinde som af Mand,
dens Uraad - Aar tilbage -
hun læste det her i Vand.

☒ - De talte længe sammen
det stumme Øjensprog,
der tænder Hjærteflammen
før baade Munds og Bog.

☒ O, ja, de talte sammen,
om Lykkesavn og -Synd,
mens Taaren tegnede Ringe
i hendes Skjæbnebrønd.

☒ Men Lærkesangen skingred
ind gennem Port og Gaard,
mens Foraarsvinden fingred
ved Moders isgraa Haar.

☒ Men ej hun agtede Sengen,
ej Vindens varme Sug;
et Strejfblik over Vangen,
der laa saa grøn med Rug.

☒ Saa vendte hun Vaaren Ryggen
med alt, den bar i sit Skjød,
gik ind og ordned sin Bryggen
og alt til en hedelig Død.

18/4 1916.